Enderrock | Oriol Rodríguez | Actualitzat el 11/08/2019 a les 16:38

Jofre Bardagí: «Era un bon moment per treure un nou disc en solitari»

Jofre Bardagí ha tornat per sorpresa després de vuit anys de silenci creatiu en solitari. *Hamburg* (Música Global, 2019) és el tercer treball del músic barceloní sense **Glaucs**.

La primera és fàcil. Han passat nou anys des de l'anterior disc en solitari, *Música en blanc i negre* (Música Global, 2010). Per què ara?
Crec que tocava. Ja feia prou temps, oi? (riu). Entremig, va sortir el disc de Glaucs *Hem conegut la nit* (Música Global, 2014). Vaig creure que era un bon moment personal per treure un nou disc en solitari. Suposo que ara els discs els faig quan tinc alguna a explicar. Això i temps.

També ha sorprès la manera en què ho has portat. Per què aquest secretisme?
M'agradava la idea. Tenia ganes de treballar sense la pressió de penjar un post cada dia a xarxes, explicant que estava enregistrant veus, guitarres o que estava mesclant. Al final crec que la gent es cansa de tanta informació, i quan surt el disc ja ha perdut una mica l'interès. A mi m'ha passat amb grups que segueixo: saps tantes coses abans que surti el disc, que quan surt ja ni et fa il·lusió. Em va fer gràcia fer-ho totalment al revés, treure el disc de cop, sense avís previ.

Sempre sembla intranscendent preguntar pels títols, però no és menys cert que a vegades s'amaguen grans històries. Així que... per què *Hamburg*?
Hi he anat sovint, aquests últims temps. A part de tot el que significa Hamburg en la història dels Beatles -especialment en els seus inicis-, Hamburg l'utilitzo com a símbol de què han estat els

dos últims anys i mig en la meva vida.

Musicalment, és el teu disc més madur i personal.
Suposo que sí, però no és premeditat. Amb 40 anys suposo que ja toca fer un disc madur (RIU). Les influències, de tot tipus, sempre hi són, no en pots fugir. Tots els meus discs en solitari, ho són, de molt personals. Sempre dic que són com sessions de psicoanalista que m'estalvio.

Jofre Bardagí Foto: Arxiu discogràfica

Com creus que has crescut i evolucionat com a músic en aquests anys que han passat entre discos?
Com qualsevol persona, tothom evoluciona, no veus la vida de la mateixa manera quan en tens 20, 30 o 40. I la veuré diferent quan en tingui 50, segur. Puc dir que ara em costa molt més fer cançons. Quan en tenia 20 podia fer vint o trenta cançons per any. Ara m'atrapo molt més en les composicions, en les lletres. Potser sóc més selectiu. També les prioritats canvien, i per arribar a fi de més has de fer classes, músiques per diferents àmbits, actuacions en esdeveniments... Tinc una filla, factures per pagar... En definitiva, una vida que fa que escriure cançons passi a ser secundari.

Justament podem escoltar la teva filla en una de les cançons del disc,
I tant, en la cançó "L'Ordet i el Piopà", una cançó que m'ha costat divuit anys, suor i llàgrimes poder escriure'n la lletra. La música d'aquesta cançó és del meu pare (**Josep Maria Bardagí**, músic i compositor mort el 2001, especialment reconegut per la seva feina al costat de Joan Manuel Serrat). Va ser una de les últimes músiques que va compondre i la va deixar sense lletra. Després de molts intents en altres discos, ara per fi ha sortit. En la lletra parlo al meu pare

sobre com de bonic que hagués estat poder veure'l jugar amb la seva néta. I al final de la cançó, sí, hi apareix la meva filla cantant-li.

Qui més ha participat en la gravació del disc?
Molts amics. Hi apareix cantant en **Litus Ruiz** en una cançó anomenada "Com sempre hem fet". Fa molts anys que ens coneixem i sempre m'ha agradat molt com canta i les seves cançons. Em fa molta il·lusió que hi sigui. També hi ha participat Dani Ferrer, teclista dels **Love of Lesbian** i **Mi Capitán** a "Núvols de safir". I hi ha una cançó, "Punt i a part", en què toquen tots els **Glaucs** actuals. També estan el meu cosí Lluís Alsina, el meu tiet Pere Bardagí i Joaquím Alabau a "L'Ordet i el Piopà". Moltíssima gent, i, afortunadament, tots ells amics.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=fecm9B8m08I
I la gravació, com va anar?
En aquest cas, la gran majoria ho he gravat a casa meva, excepte les bateries, que les he gravades a La Casa Murada i a La Vall, i alguna col·laboració. El procés ha sigut força ràpid. Volia un disc fresc. Tothom ha anat passant per casa, i amb les cançons escoltades i treballades hem anat gravant. La premissa era: "Si mola, es queda". Ens coneixem molt amb tots els músics. Ells saben el que a mi m'agrada i què és el que normalment busco, i jo sé que m'agradaran les seves idees i propostes. Així que al final tot és fàcil, tot flueix. El tema lletres, però, ha sigut un altre món. Hi ha cançons que hem gravat tots els instruments sense tenir la lletra començada. He treballat molt a consciència les lletres en aquest disc. No sé si es nota, però les he treballat més que mai.

Què passaria si el disc continués sent un secret i ningú no el pogués escoltar?
Ja ho he fet, he gravat moltes cançons que ningú mai escoltarà. Però seria diferent si les cançons m'agradessin. Suposo que quan fas cançons i graves un disc sempre ho fas perquè ho acabi escoltant la gent. A mi m'encanta veure com una cançó que he escrit a casa, sol, de sobte vola i algú amb qui no ens coneixem de res se la fa seva. I el veus al públic cantant-la i després t'explica el que significa per a ell... Això és màgic.

I més enllà del disc, què és ara de Jofre Bardagí? Què fas professionalment? On més aboques la teva creativitat?
Ara estic fent alguna direcció musical en esdeveniments, com per exemple els Special Olympics, o músiques per a teatre, com *La Plaça del Diamant*, que va ser al teatre Victòria, i ara a l'octubre tornarà al Poliorama. O fent classes de cant. També estic preparant alguna coseta amb Glaucs, però ja per a l'any que ve. I amb el disc hem començat a fer concerts acústics, a duet o jo sol.
A partir d'octubre, començarem a fer concerts amb banda. Entre una cosa i una altra, intento no parar massa.